

AMERIKAI KÖLTŐK

WILLIAM CARLOS WILLIAMS

CHANSON

Ez az asszony! hogy is írjam le őt,
ki oly igen bővelkedik nemének
kincseiben? És nincs köztük hamis pénz,
nincsen silány fém, úgy bizony —

mint egy kincstár! övé minden számba vett
és átruházható tulajdonunk joga.
Ennek az asszonynak nem kell tőzsdéznie,
sőt, egyáltalán semmit se kell tennie, elég,

ha nézi a holdat. Másneműek az ő
gondolatai, mint a filozófusé,
a tudósé vagy az okos drámaíróé.
Olyanok neki a gondolatok,

mint gyümölcs a fának, alma, körte.
Használja az eszét, s jól használja,
de más célból, mint a férfi, s én
új földrészt fedezek föl e különbözőzésben.

E világhoz mérve érdektelennek tűnik
hajón, vagy repülőn bejárni a világot.
Moszkva és Zanzibár, az Égei-tenger
szigetei, s a Krim mind alulmaradnak

azzal szemben, amit pusztá létével
alkot — egy Újvilág az!
Mint matrózt, szívesen fogad, s oly lakható,
hogy kedvem volna megtelepedni rajta.

SYLVIA PLATH

GOMBÁK

Ejjel, roppant
fehéren, észrevétlen,
nagyon nyugodtan

megvetjük a márgán
lábunkat, orrunkat.
Levegőhöz jutunk.

Senki se lát, nem
állít meg, árul el senki;
helyet adnak az apró magvak is.

Puha öklökkel egyre
gyömszöljük, döfködjük
leveles ágyunk,

még a köveket is.
A kalapácsnak, kosznak
se füle, se szeme,

tökéletes csendben
tágítunk réseket,
bújunk át lyukakon. Mi

vizen élünk,
árnyék-morzsákon,
oly szerényen: semmit

sem kérünk, vagy mindent.
Annyian vagyunk!
Annyian vag;unk!

Egész polcra jut belőlünk,
sőt asztalra; szelidek
és ehetők vagyunk,

lökösödünk, tolakodunk,
akarva-akaratlan
sokasodunk:

Reggelre miénk,
jussunk lesz a föld.
Fél lábunk már az ajtórésben.

SYLVIA PLATH

FÜGGŐLEGES VAGYOK

De szívesebben lennék vízszintes.
 Nem vagyok fa, talajba font gyökérrel,
 Nem szívok fel ásványokat és anyai szeretetet,
 Hogy minden márciusban lombokká lobogjak,
 Szép sem vagyok, mint kerti virágágy,
 Mely hangos elismerésre készlet, s látványosan van kifestve,
 S nem tudja, hogy a szíromhullatás ideje már közel.
 Hozzám képest minden fa halhatatlan
 S egy virágfő nem magasabb, de elragadóbb.
 S én elkívánom az egyik hosszú életét, a másik bátorságát.
 Ma éjjel, a végtelenül halvány csillagfényben
 A fák és virágok hűvös szagokat ontanak.
 Közöttük járok, de egy sem vesz észre.
 Néha úgy érzem, amikor alszom,
 Akkor hasonlítok hozzájuk leginkább —
 Ha elhomályosulnak a gondolatok.
 Fekve természetesebbnek érzem magam.
 Ilyenkor nyíltan beszélgethetek az éggel,
 S hasznomat veszik, ha majd végképp lefekszem:
 Akkor a fák végre megérinhetnek, és a virágoknak
 lesz rám idejük.

E. E. CUMMINGS

NEM EMBER, HA AZ EMBEREK
ISTENEK

nem ember, ha az emberek istenek; de ha az istenek
 emberré kell legyenek, néha az egyetlen ember ez
 (nem kivétel, hisz fájdalma minden félelem;
 és, mivel öröme több, mint öröm, fölöttébb ritka)

démon, ha van igazmondó démon; ha angyalok

saját pazarul teljes fényükben égne,
 hát angyal; vagy (mert világokat taszít el
 mintsem, hogy elárulja mérhetetlen sorsát)
 gyáva, bohóc, áruló, hülye, ábrándozó, vadállat —

ilyen volt a költő ilyen lesz és ilyen

— aki megfejt a borzalom mélyeit, s életével
 védi meg egy napsugár formáját-szerkezetét:
 s kivágja az elkeseredés halhatatlan dzsungelait,
 hogy egy hegy szívdobogását tarthassa kezében

E. E. CUMMINGS

DRÁGA ÖREG SATÖBBIM

drága öreg satöbbim
Lucy néni a legutóbbi

háború idején meg tudta s mi
több, nem restellte elmondani, hogy
miért harcolunk

miért is
nővérem

Izabella míg százsámra
(de száz-
sámra) gyártotta a zoknikat, hogy
ne is beszéljek az ingekről, bolhaálló fülvédőkről

satöbbi, érmelegítőkről, satöbbi, és
anyám remélte, hogy

meghalok majd, satöbbi,
hősileg persze és a papám
rekedtre beszélte magát, hogy
micsoda megtiszteltetés, bár
ő tudna helyettem, míg én,

s a többi, nyugodtan lapultam
nyakig a sárban és

a többi
közt (fel-
idézve
mosolyodat,
szemedet, térdeidet és legkedvesebb Satöbbid)

E. E. CUMMINGS

SZERETEM A TESTEMET

szeretem a testemet mikor együtt van
a tiéddel. Ilyenkor annyira új.
Jobb izmok és erősebb idegek.
szeretem a testedet. szeretem amit tesz,
ahogyait is szeretem. jó érezni csigolyáit
és csontjait és azt a remegő-
kemény-puhaságot amit újra

meg újra meg újra meg-
csókolok, szeretem ezt meg azt csókolgatni rajtad
és szeretem, lassan simogatva, villanyos
szőrméd áramfejlesztő pihéit, és azt-a-valamit
ami szétnyíló húsod harmatozza ... És nagy, szerelem-
morzsa-szemeidet és talán

azt a borzongást is

hogyan alattam annyira új vagy

Gömöri György fordításai